

Dr. E. Diemer:

„De Krantenprof.”

Wij komen hoe langer hoe meer mensen tegen die aan onze Vrije Universiteit gestudeerd hebben. Dit ligt voor de hand nu het aantal studenten sinds de laatste wereldoorlog meer dan verdubbeld is en thans al bijna 2400 bedraagt. Maar deze toename hangt direct samen met de vermeerdering van het aantal wetenschappen, waarin gedoceerd wordt en dit veroorzaakt het verblijdende feit, dat wij op telkens meer plaatsen en posten van ons volksleven leerlingen van de V.U. ontmoeten. Er is een leger van hoogleraren dat al zó talrijk is, dat de rector magnificus zich bijna een hoofdman van honderd kan noemen. Telt deze bij zijn collega's-professoren ook de privaattochters, lectoren en bovendien als onderofficieren de assistenten dan komt hij met een paar pelotons zelfs boven de honderd. En dezen vormen een zeer selecte troep van specialisten. Het aloude drietal van theologie, rechtsgeleerdheid, letteren en wijsbegeerte is al lang uitgebreid met geneeskunde, wis- en natuurkunde, en economie. Dit jarenlang begeerde en eindelijk verkregen vijftal bevat een groot aantal onderdelen. En zo zien wij als oud-studenten van de Vrije leraren, artsen, advocaten, economen, sociologen, predikanten, maar ook pedagogen, psychologen, notarissen, belastingspecialisten, biologen, chemici, astronomen, politici, farmaceuten, verzekeringsdeskundigen en nog andere afgestudeerden. Een indrukwekkende schare van geleerden die op de meest verschillende plaatsen ons volk dienen met hun wetenschap op kansel en kathedraal tot in werkplaats en huiskamer toe.

Volledig is zo'n bezetting echter niet. Denk maar aan de technische wetenschappen, waarvan Delft sinds kort zijn monopolie moest opgeven bij de opkomst van Eindhoven. Maar bovendien, U hoort steeds van de gecompliceerdheid van het leven en van de verregaande specialisering? Nu, dan begrijpt ge dat er aan de uitbreiding van het aantal leerstoelen aan een universiteit nog geen einde te zien is. En dat de V.U. zich haasten moest en moet om niet al te zeer achterop te raken.

Wij hadden tot voor kort dan ook nog een hinderlijke lacune. Niemand doceerde tot nu toe over de toch wel uitermate belangrijke en actuele vragen betreffende de journalistiek. Wat is een krant? Wat moet en mag een krant wel en wat niet? Zij geeft informatie en levert commentaar; zij biedt ontwikkeling en ontspanning en wel zó actueel en zó intensief, dat wel haast ieder die lezen kan tevens krantelezer is. We vragen iemand niet meer: Leest u een krant? Maar: Welke krant leest u? En als ge even doorpraat, hoeft ge het al niet meer te

vragen, dan hebt ge het al gemerkt uit welke hoek de wind waait. Ge kunt immers niet alleen direct al de abonnee op de N.R.C. onderscheiden van die op De Waarheid, maar als ge wat scherper toekijkt ook wel de man die trouw is aan Trouw van hem die de gezelligheid van De Rotterdammer prefereert.

Welke socioloog zal ons eens de invloed van de dagbladen in kaart brengen? De krant is een massaproduct, dat de massa in zijn greep heeft. Is het al niet zó, gelijk iemand voorspelde, „dat massa's mensen iets niet willen, tenzij hun verteld wordt, dat ze het willen. Iets wordt belangrijk als men er over leest in de pers of er over hoort via de radio en televisie. Het betekent, dat steeds meer mensen bij hun beslissing wat belangrijk is of niet, uitgaan van de aandacht, die er in de kranten aan wordt besteed”.

Dit citaat ontleende ik aan een vorig jaar verschenen brochure van Dr. E. Diemer „Moeilijkheden en mogelijkheden voor de Christelijke krant”.

Dit beknopte, pittige geschrift zou als eerste openbare les kunnen dienen bij het optreden van de kort geleden door de Vrije Universiteit benoemde lector voor de journalistiek. Aangezien echter de auteur zelf deze lector is, moest hij met iets anders voor de dag komen. Nu, iemand die gewend is dag aan dag als nieuws te bieden dat wat nieuw is, zou waarlijk voor zijn publieke ambtsaanvaarding geen oude koeien uit de sloot gehaald hebben. Hij verklaarde trouwens zelf, „een christelijke beoefening van de journalistiek staat feitelijk nog aan het begin”.

Wij feliciteren de hoofdredacteur van „De Rotterdammer” met de hem verstrekte opdracht. Het zal hem deugd doen deze mogelijkheid verkregen te hebben. Wij wensen de V.U. en ons volk geluk met dit initiatief. Het hoort bij onze Universiteit, wier oprichter zelf een christelijk dagblad – de onvergetelijke Standaard! – in het leven riep en het noemde „het paard, dat hij bereed, om des te sneller zijn levensdoel te bereiken”.

Dr. Diemer is oud-leerling van de Vrije, evenals zijn echtgenote, gepromoveerd in de rechten. Dat mevrouw Diemer-Lindeboom, een kleindochter van wijlen professor L. Lindeboom uit Kampen, in het publieke leven zo'n goede bekende onder ons is, kan onze nieuwe lector steunen en stimuleren, zodat ook hierdoor de V.U. en volk dicht bij elkander blijven.

De moeilijkheden en mogelijkheden voor de dagbladpers en met name die voor de christelijke krant zullen dus aan de Vrije thans officieel aan de orde worden gesteld.